

ΟΙΩΝΟΙ

Η πρώτη δολοφονία της Ζενεβιέβ Γκριμ συνέβη στην καρδιά της Ρώμης.

Στην αρχή, τα κοράκια εμφανίζονταν ένα κάθε φορά. Έκρωζαν κάπου στο βάθος, κατά τη διάρκεια των πρωινών περιπάτων της προς το ζαχαροπλαστείο, που είχε γίνει το αγαπημένο της μέρος για πρωινό. Οι τάρτες με μαρμελάδα ήταν ένα από τα πράγματα που θα της έλειπε περισσότερο όταν θα άφηνε τη Ρώμη πίσω της για να βυθιστεί στο άγνωστο που την περίμενε στο μέλλον.

Κάθε πρωί, όλη την προηγούμενη εβδομάδα, έφτιαχνε και ξανάφτιαχνε τα μπουούλα της, ανησυχώντας μήπως διάλεγε τα λάθος φορέματα ή ξεχνούσε το αγαπημένο της άρωμα – ή κάποιο από τα υπόλοιπα πράγματα που πίστευε ότι θα έκαναν την καλύτερη πρώτη εντύπωση. Τα απογεύματα εξερευνούσε την πόλη προσπαθώντας να επισκεφτεί κάθε σημαντικό αξιοθέατο μέσα σε διάστημα λίγων ημερών, ώστε η αδελφή της, η Οφηλία, να μην υποψιαστεί ότι είχε παρεκκλίνει από το συμφωνημένο πρόγραμμά τους.

Ή τουλάχιστον, αυτή ήταν η δικαιολογία που έλεγε στον εαυτό της.

Στην πραγματικότητα, κωλυσιεργούσε. Σκεφτόταν μήπως ήταν λάθος να στηρίζει τόσο πολλές ελπίδες σ' έναν ξένο, ο οποίος δε γνώριζε καν την ύπαρξή της. Ή ότι ίσως θα έπρεπε να περιμένει ένα ξεκάθαρο σημάδι, προτού ανατρέψει όλα τα σχέδια που με τόσο κόπο είχε καταστρώσει η αδελφή της.

Ήταν κατά τη διάρκεια του πρωινού, πριν από λίγες μέρες, στο ζαχαροπλαστείο, όταν συνειδητοποίησε για πρώτη φορά πως τα κοράκια συμπεριφέρονταν περίεργα. Ένα απ' αυτά τα διαβολάκια την παρατηρούσε μέσα από μια ανθισμένη ροζ πικροδάφνη, όσο εκείνη έπινε μικρές απολαυστικές γουλιές ζεστής σοκολάτας έξω από το ζαχαροπλαστείο, ξεφυλλίζοντας ένα βιβλίο – ένα γριμόριο από τη συλλογή της Οφηλίας, που είχε χώσει στα κρυφά, μέσα στη βαλίτσα της. Ξανακοίταξε το πουλί, και υπήρχε κάτι πανούργο στο βλέμμα του. Κάτι αφύσικο. Αλλά ποτέ δεν της πέρασε από το μυαλό η σκέψη ότι μπορεί να ήταν κάτι *υπερφυσικό*.

Ούτε και το ενδεχόμενο ότι αυτά τα φτερωτά τέρατα θα μετατρέπονταν σε κανονικότατους οiwονούς.

Την επόμενη μέρα, ωστόσο, τα κοράκια έγιναν δύο, ανταλλάσσοντας στριγκλιές καθώς εκείνη περπατούσε προς το παζάρι του Πόρτα Πορτέσε, και ξανά, όταν επέστρεφε προς το σπίτι, στην πόλη, εκεί όπου η Οφηλία είχε κανονίσει να μείνουν για όσο καιρό θα διαρκούσε το ταξίδι. Εκείνη τη νύχτα, τα δύο κοράκια έγιναν τρία, και το επίμονο χτύπημα από τα ράμφη τους στο παράθυρο του υπνοδωματίου της συνεχίστηκε βαθιά μέσα στη νύχτα, τις ώρες που η μαγεία καλύπτει τον κόσμο.

Όμως, παρόλο που ήταν ξεκάθαρο πως κάτι δεν πήγαινε καλά με τα πουλιά, η Ζενεβιέβ δεν ήταν ακόμη έτοιμη να αντιμετωπίσει τις υποψίες της για το λόγο που την ακολουθούσαν. Μόνο μετά την επίσκεψή της στο Κολοσσαίο, όπου η ίδια δεν ήταν παρά ένα πρόσωπο μέσα στο πλήθος συνηθισμένων τουριστών, έγινε πλέον αδύνατο να αγνοήσει την ύπαρξή τους.

Για τη συγκεκριμένη μέρα είχε ντυθεί όσο πιο διακριτικά μπορούσε, ελπίζοντας ότι μ' αυτόν τον τρόπο θα μπορούσε να αμβλυν-

θεί οποιαδήποτε ανεπιθύμητη προσοχή από τα πουλιά. Το φόρεμά της ήταν από ροδοκόκκινο σιφόν, το στρίφωμα και τα μανίκια τέλειωναν σε χαριτωμένους φραμπαλάδες και οι χαλαρές καστανόξανθες μπούκλες της ήταν πιασμένες ψηλά, σ' έναν απλό κότσο στην κορυφή του κεφαλιού της. Δεν είχε μπει στον κόπο να φορέσει γάντια ή κάποιο κόσμημα – τα κορακοειδή, όπως και η αφεντιά της, είχαν υπερβολική αδυναμία στα γυαλιστερά πράγματα.

Ο κόπος της ανταμείφθηκε, καθώς η διαδρομή από το αρχαίο αμφιθέατρο ήταν χωρίς απρόοπτα. Με σταθερό βήμα, απομακρυνόταν ολοένα και περισσότερο από το σπίτι στην πόλη, αδυνατώντας να εντοπίσει κάποιο από τα φτερωτά διαβολάκια. Δεν την ενόχλησαν ούτε όσο ακολουθούσε έναν ξεναγό γύρω από το μεγαλοπρεπές αξιοθέατο.

Μόνο όταν ο ήλιος βυθίστηκε, τελικά, κάτω από τον ορίζοντα, μεταμορφώνοντας τα πάντα από ζεστό χρυσάφι σε παγερό ασήμι, κι εκείνη ξαναβγήκε έξω, μαζί με την υπόλοιπη ομάδα ξεναγήσης, ακούστηκαν τα κρωξίματα του σμήνους. Σε κάθε στέγη και φανοστάτη του δρόμου βρισκόταν κourνιασμένο ένα κοράκι, και η εικόνα εκατό διαπεραστικών βλεμμάτων, καρφωμένων στο πρόσωπό της, καταμεσής ενός πολύβουου πλήθους, είναι κάτι που πιθανόν να μην το ξεχάσει ποτέ. Ούτε και την επίμονη αίσθηση καψίματος στα πνευμόνια της καθώς διέσχιζε τρέχοντας τα λιθόστρωτα δρομάκια της Ρώμης, με τα πουλιά να την καταδιώκουν μέσα σε μια φρενίτιδα από κρωξίματα και φτερουγίσματα.

Τα κοράκια δεν την τραυμάτισαν ποτέ, ούτε μία γρατζουνιά δεν άφησαν στο δέρμα της καθώς βούταγαν υπερβολικά χαμηλά, προκαλώντας δυσφορία και κάνοντας το πλήθος γύρω της να ουρλιάζει από τρόμο. Ούτε μία τρίχα της κεφαλής της δεν πείραξαν. Το μόνο που την έκαναν να νιώσει ήταν το αναπόδραστο συναίσθημα της καταδίωξης.

Ήλπιζε για κάποιο σημάδι και, αναμφίβολα, το είχε λάβει.

«Θα πάω!» φώναξε στα πουλιά. «Απλώς χρειάζομαι λίγο χρόνο ακόμα!»

Τότε ήταν που την πλησίασαν ακόμα περισσότερο -τα φτερά τους άγγιξαν τα μαλλιά της, την πλάτη της, τις φούστες της-, καθώς την ωθούσαν προς το σπίτι, στην πόλη, όλο και πιο γρήγορα.

Ανέβηκε βιαστικά το μονοπάτι, μέχρι την εξώπορτα, με τα δάχτυλά της να ψαχουλεύουν νευρικά την τσέπη της κάπας της για το επιχρυσωμένο κλειδί, καθώς τα πουλιά εφορμούσαν κάθετα από τον αέρα και προσγειώνονταν στα περβάζια και το μπαλκόνι από πάνω της. Έχωσε το κλειδί στην κλειδαριά και, αφού άκουσε το χαρακτηριστικό κλικ, όρμησε μέσα και στράφηκε προς τις σκάλες.

Φαγώθηκα να ζητήσω κάποιο σημάδι, επέπληξε νοερά τον εαυτό της. Τώρα πια, δεν μπορώ να το αναβάλλω άλλο.

Άνοιξε διάπλατα τις διπλές πόρτες της κύριας κρεβατοκάμαρας κι έσυρε ένα μπαούλο πάνω στο κρεβάτι. Ανατρίχιασε όταν το μανιασμένο ράμφισμα αντήχησε στα παράθυρα του απέναντι τοίχου. Νύχια έξυναν το γυαλί σκορπώντας στον αέρα ένα ανατριχιαστικό τριξίμο, καθώς μελανόχρωμα φτερά πάλλονταν μπροστά στα τζάμια.

Πετώντας φορέματα, φούστες κι εσώρουχα στο κρεβάτι, μουρμούριζε: «Κάπου εδώ μέσα είναι.»

Όταν τελικά έφτασε στον πάτο και τράβηξε έξω αυτό που αναζητούσε, το ράμφισμα σίγησε απότομα.

Ήταν ένας μαύρος φάκελος, διακοσμημένος μ' ένα περίτεχνο συρμάτινο σχέδιο, με τα στροβιλιζόμενα μοτίβα του επενδυμένα από αστραφτερά φύλλα ασημιού. Η αντίστοιχη σφραγίδα από κερί έφερε την εικόνα ενός αγκαθωτού κλαδιού στολισμένου με άγρια τριαντάφυλλα και μούρα, κι ένα μεγάλο γράμμα «Σ» χαραγμένο στο κέντρο. Στο εσωτερικό του υπήρχε ένα κομμάτι βελούδινης περγαμηνής, η πολυτέλεια της οποίας ξεπερνούσε οποιοδήποτε χαρτί είχε αγγίξει ποτέ της, και οι λέξεις που ήταν με χάρη γραμμένες πάνω της ήταν από έντονο ζαφειρένιο μελάνι.

Η Ζενεβιέβ τράβηξε το γράμμα από το ήδη σκισμένο κάλυμμα του, ξεδιπλώνοντάς το, ενώ μια βαριά αίσθηση την κυρίευε. Το αίμα της άρχισε να βράζει καθώς το ξαναδιάβαζε.

Από το γραφείο της Επαυλης της Μάγισσας

Αγαπητή Τέσι,

Ζητώ ειλικρινά συγγνώμη που μου πήρε τόσο πολύ καιρό να σου απαντήσω. Η κατάσταση με την οικογένειά μου γίνεται ολοένα και πιο περίπλοκη με τα χρόνια, και φοβάμαι ότι χάνω την αίσθηση του χρόνου. Δε θα σε κουράσω παραπάνω με λεπτομέρειες.

Ξέρω πως έχουμε πολλά να συζητήσουμε, ακόμα και πέρα από τα θέματα του δικού σου γράμματος, και πρέπει να επιμείνω να τα πούμε οι δυο μας από κοντά.

Οφείλω να εκφράσω τη βαθιά μου λύπη που χωρίσαμε όπως χωρίσαμε και που καθυστέρησα τόσο να επικοινωνήσω μαζί σου, αλλά θα επιθυμούσα διακαώς να επανορθώσω για τα λάθη μου. Εσωκλείω ένα μικρό δώρο για τα έξοδα του ταξιδιού σου. Σε παρακαλώ, μην το εκλάβεις ως φιλανθρωπία, και το λέω αυτό διότι γνωρίζω πολύ καλά το χαρακτήρα σου, αλλά η αλήθεια είναι ότι εγώ και η οικογένειά μου έχουμε περισσότερα από όσα χρειαζόμαστε, και είναι το ελάχιστο που μπορώ να προσφέρω για να μπορέσουμε να ζανασιζουμε. Ξέρω πως πλησιάζει η εαρινή ισημερία, αλλά επιμένω ότι πρέπει να μας επισκεφτείς πριν απ' την παραμονή της, καθώς σκοπεύω να πάρω μια σύντομη άδεια από τα καθήκοντά μου προς τον Νοξ. Για την ακρίβεια, απαιτώ να μ' επισκεφτείς. Επιπλέον, τα μούρα του δαίμονα θα έχουν ωριμάσει εντελώς.

Τα λέμε πολύ σύντομα.

*Ο παλιός σου φίλος,
Μπάρινγκτον Σίλβερ*

Όταν είχε ανοίξει για πρώτη φορά την επιστολή, πίσω στο σπίτι, είχε παρατηρήσει ότι το μελάνι σε κάποια γράμματα είχε μουτζουρωθεί ελαφρώς, κάνοντας τα σημεία ορισμένων λέξεων να φαίνονται πιο αδρά από τα υπόλοιπα. Αποκαλύπτοντας, έτσι, ένα γνώριμο σχήμα ανάμεσα στις γραμμές.

Ένα κοράκι.

«Γαμημένα, καταραμένα πουλιά.»

Ο οiwνός ήταν πλέον οφθαλμοφανής – όπως και η αίσθηση που εξέπεμπε η περγαμινή. Η ελαφριά παλλόμενη θερμότητα ήταν κάτι που είχε αρχίσει να αναγνωρίζει τους τελευταίους μήνες. Μαγεία.

Ξέρω πως πλησιάζει η εαρινή ισημερία, αλλά επιμένω ότι πρέπει να μας επισκεφτείς πριν απ' την παραμονή της.

Η Ζενεβιέβ σκόπευε εξαρχής να φύγει από τη Ρώμη έχοντας άφθονο χρόνο πριν απ' την ισημερία, αλλά κάπου ανάμεσα στο άγχος της και τα τόσα αξιοθέατα της πόλης...

Κάλλιο αργά παρά ποτέ, σωστά;

Έχωσε την πρόσκληση πίσω στις σελίδες του ημερολογίου της κι έκλεισε τα μπαούλα της. Είχε έρθει η ώρα.

Πίσω της, το σμήνος κορακιών είχε φτάσει σε κρεσέντο, με τα ράμφη τους να χτυπάνε τα τζάμια τόσο δυνατά, που δεν καταλάβαινε πώς δεν είχαν σπάσει ακόμη. Έκρωζαν εκκωφαντικά καθώς τα μανιασμένα χτυπήματα των φτερών τους συνέχιζαν να χτυπάνε σε απόλυτο συγχρονισμό με τους παλμούς της καρδιάς της.

«Πηγαίνω» γρύλισε σηκώνοντας τις αποσκευές της από το κρεβάτι, με το βάρος τους σχεδόν αβάσταχτο.

Άλλα όταν τελικά έκανε μεταβολή, έτοιμη να φύγει, τα πουλιά είχαν εξαφανιστεί.

ΠΑΡΑΜΟΝΗ
ΤΗΣ ΕΑΡΙΝΗΣ
ΙΣΗΜΕΡΙΑΣ

Η ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Το απογευματινό φως διαχεόταν μέσα από το παράθυρο, λούζοντας το βαγόνι της πρώτης θέσης της κλινάμαξας με μια μαγευτική χρυσαφένια απόχρωση. Η ύπαιθρος της Τοσκάνης, ακριβώς έξω από το παράθυρο, ήταν πιθανότατα ένα από τα πιο συναρπαστικά θεάματα που είχε αντικρίσει ποτέ, αλλά μετά βίας μπορούσε να το κοιτάξει, καθώς το διέσχιζαν με ταχύτητα, μ' εκείνη έτοιμη να εκραγεί από το άγχος της και με το τρένο να τρέχει με ορμή προς τον προορισμό του.

Το τελευταίο τρόλεϊ με το μεσημεριανό γεύμα κύλησε στο διάδρομο, έξω από το κουπέ της, με τους ήχους από ποτήρια και πιάτα που κροτάλιζαν μεταξύ τους να σβήνουν σταδιακά καθώς απομακρυνόταν. Χτυπούσε το πόδι της στο πάτωμα σ' ένα σταθερό ρυθμό που πρόδιδε ανυπομονησία, περιμένοντας την επόμενη στάση του τρένου.

Το ταξίδι μέσα από την ιταλική ύπαιθρο υπήρξε άβολο, εξουθενωτικό και, το χειρότερο απ' όλα, αφόρητα βαρετό. Στην αρχή, προσπάθησε να ξαναδιαβάσει μερικά από τα βιβλία που

είχε στη βάλιτσα της, αλλά μετά την επιβεβαίωση ότι η μάλιστα των κορακιών που την ακολουθούσε ήταν μάλλον αποτέλεσμα μαγείας, ευρύτερα γνωστής ως κατάρρα, το ενδιαφέρον της εξανεμίστηκε γρήγορα.

Άπλωσε το δεξί της χέρι στο αριστερό, επιχειρώντας ασυναίσθητα να παίξει με το δαχτυλίδι που συνεχώς ξεχνούσε πως δε φορούσε πλέον. Άφησε και τα δυο της χέρια να πέσουν πάνω στα πόδια της, αναστενάζοντας εκνευρισμένη. Το γεγονός ότι ήταν παγιδευμένη μέσα σε τέσσερις τοίχους, χωρίς καμία ενδιαφέρουσα ψυχή να πει μια κουβέντα, αποτελούσε την προσωπική εκδοχή της Κόλασης για τη Ζεβεβιέβ. Ένωθε πως είχε ξεπληρώσει το συγκεκριμένο χρέος μεγαλώνοντας στην Έπαυλη Γκριμ.

Ενώ η αείμηστη μητέρα της, η Τέσι Γκριμ, είχε εκπαιδεύσει την αδελφή της στην τέχνη της Νεκρομαντείας, η Ζεβεβιέβ είχε ξεμείνει να συνομιλεί με τα λούτρινα ζωάκια και τις κούκλες της. Ως μεγαλύτερη, η Οφηλία θα ήταν η μόνη που θα κληρονομούσε τη μαγεία της μητέρας τους, και της είχε πάρει χρόνια για να καταλάβει πως το τόσο έντονο ενδιαφέρον της μητέρας της για την Οφηλία την έκανε να νιώθει σαν μοναχοπαίδι. Την ίδια ώρα, σ' αυτή θέριευε η διαρκής ανάγκη να βρίσκεται ανάμεσα σε κόσμο, ή στο κρεβάτι κάποιου άλλου.

Η Ζεβεβιέβ είχε συνηθίσει να κρύβει τη δική της μαγεία, τρομοκρατημένη στην ιδέα ότι η μητέρα της θα ανακάλυπτε τη δύναμή της και θα την έθετε σε καθεστώς προστασίας όπως την Όφι. Έλεγε στον εαυτό της πως δεν ήθελε να έχει καμία σχέση με τον αλλόκοτο κόσμο της Τέσι Γκριμ. Και τότε, μόλις πριν από λίγους μήνες, η μητέρα της πέθανε και η Οφηλία ανέλαβε την οικογενειακή κληρονομιά. Αντί για την προσέγγιση της μητέρας τους, η Οφηλία αποφάσισε να ενστερνιστεί τον τίτλο της Νεκρομάντισσας, καθιστώντας τον εαυτό της ένα άτομο που έλυne πάσης φύσεως προβλήματα για κάθε υπερφυσικό πλάσμα που κατέφτανε στην Έπαυλη Γκριμ -Μάγισσες, Πνεύματα, Βαμπίρ, Διαβόλους-, κάτι που έκανε τη Ζεβεβιέβ να συνειδητοποιή

ήσει πόσο εκούσια αφελής είχε υπάρξει όσον αφορά τον κόσμο.

Η εμπειρία της στο *Φάντασμα* -τον καταχθόνιο διαγωνισμό, στον οποίο είχαν συμμετάσχει με την Οφηλία το περασμένο φθινόπωρο- είχε ξυπνήσει μέσα της την επιθυμία να μάθει όσο περισσότερα μπορούσε γι' αυτά τα πράγματα. Ο ίδιος ο διαγωνισμός δεν ανησύχησε και πολύ τη Ζενεβιέβ όταν αποφάσισε να πάρει μέρος. Ήξερε ότι η ιδιαίτερη μορφή κληρονομικής μαγείας -από την ίδια και τον πατέρα της Οφηλίας- θα τη βοηθούσε να αποφύγει όλα τα σωματικά μαρτύρια και τις δοκιμασίες μέσα στην Έπαυλη του Διαβόλου. Αλλά ήταν απογοητευτικό να σκέφτεται πως, αν δεν είχε τη συγκεκριμένη μαγεία, πιθανότατα να μην είχε αντέξει ούτε μία μέρα στο διαγωνισμό.

Υπήρξαν πολλές ευκαιρίες για τη Ζενεβιέβ να πει στην Οφηλία για τη νέα της επιθυμία να μάθει. Αλλά κάθε φορά που προσπαθούσε, αδυνατούσε να παραδεχθεί πόσο ανόητη είχε φανεί. Ότι απέφευγε την οικογένειά της, τον ίδιο της τον εαυτό, για τόσο πολύ καιρό.

Ούτε όμως ήταν έτοιμη να παραδεχτεί τον σημαντικότερο λόγο για τον οποίο είχε σταματήσει να περιφρονεί το υπερφυσικό. Επειδή δεν προσπαθούσε, πλέον, να κερδίσει τη στοργή ενός άντρα που δεν την είχε αγαπήσει ποτέ...

Ένα σφύριγμα ακούστηκε από ψηλά, διαπερνώντας τις σκέψεις της, για να ανακοινώσει πως το τρένο πλησίαζε τον επόμενο σταθμό – τη Φλωρεντία. Η πλησιέστερη πόλη στον τελικό προορισμό της.

Η αντανάκλαση της Ζενεβιέβ στο παράθυρο ζώηρεψε.

Ήταν τόσο κοντά τώρα. Τόσο κοντά στην ανακάλυψη μιας οικογένειας παρόμοιας με τη δική της.

Έβαλε το χέρι της στην τσέπη της κάπας της και τράβηξε έξω μια φωτογραφία. Την είχε βρει στο δωμάτιο της μητέρας της, κρυμμένη μαζί με άλλα ενθύμια από τη ζωή που είχε ζήσει η Τέσι Γκριμ προτού εγκατασταθεί στη Νέα Ορλεάνη. Μια ζωή που ούτε η Οφηλία γνώριζε.

Η φωτογραφία σε σέπια αποχρώσεις απεικόνιζε έναν άντρα να στέκεται δίπλα στην Τέσι Γκριμ, με το χέρι του περασμένο χαλαρά πάνω από τους ώμους της μ' έναν τρόπο που φανέρωνε ξεκάθαρα την οικειότητα μεταξύ τους. Αυτό όμως που τράβηξε την προσοχή της Ζενεβιέβ ήταν το γεγονός ότι και οι δυο φορούσαν πανομοιότυπα μενταγιόν, σε σχήμα καρδιάς.

Από τη στιγμή που βρήκε τη φωτογραφία, η Ζενεβιέβ επαναλάμβανε τις ίδιες ερωτήσεις στον εαυτό της. Ήξερε ότι το μενταγιόν της μητέρας της συνδεόταν με τη γενεαλογία της οικογένειας κι ότι ήταν προορισμένο να περάσει στην κατοχή της Οφηλίας μετά το θάνατό της. Ήταν ο άντρας της φωτογραφίας κι αυτός Νεκρομάντης; Είχε παιδιά; Ήταν κάποια απ' αυτά σαν κι εκείνη;

Και η περιέργειά της μεγάλωνε με τα χρόνια. Μέχρι που δεν μπορούσε να αντισταθεί άλλο.

Γύρισε τη φωτογραφία και διάβασε τα ονόματα στο πίσω μέρος, γραμμένα από τον κομψό γραφικό χαρακτήρα της μητέρας της.

Μπάρινγκτον Σίλβερ και Τέσι Γκριμ.

Το δυνατό σφύριγμα της ατμομηχανής αντήχησε για δεύτερη φορά, και η Ζενεβιέβ έχωσε τη φωτογραφία βαθιά μέσα στην τσέπη της κάπας της. Το ρυθμικό κροτάλισμα των τροχών του τρένου πάνω στις ράγες άρχισε σταδιακά να εξασθενεί καθώς πλησίαζαν στο νέο σταθμό, κι ο απαλός βόμβος της μηχανής ηρεμούσε σιγά σιγά, την ώρα που εκείνη σηκωνόταν για να μαζέψει τα πράγματά της.

Παρά την οδηγία της πρόσκλησης να επισκεφτεί την Έπαυλη της Μάγισσας πριν απ' την παραμονή της ισημερίας, δεν μπορούσε να φανταστεί ότι ο κύριος Σίλβερ θα την έδιωχνε. Κατ' αρχάς, δεδομένης της θέρμης με την οποία είχε γραφτεί το σημειώμά του. Υπήρχαν βαθιές αυλακώσεις στο χαρτί εκεί όπου η πένα είχε σχεδόν διαπεράσει το χαρτί από την ένταση της γραφής του. Και δεύτερον, επειδή αν αρνιόταν να της μιλήσει μετά τον

τρόπο που την είχε βασανίσει με εκείνη την κατάρρα, μπορεί και να έμπαινε στον πειρασμό να τον δολοφονήσει.

Ίσως, αυτό το τελευταίο συναίσθημα να μην ήταν ακριβώς δίκαιο. Άλλωστε, η πρόσκληση απευθυνόταν στη μητέρα της, και πιθανότατα δεν έπρεπε να την είχε ανοίξει ποτέ. Για να μην αναφέρουμε τις ένοχες που ένιωθε επειδή είχε ξεκινήσει η ίδια την αλληλογραφία με τον κύριο Σίλβερ μήνες προτού πεθάνει η μητέρα της, ελπίζοντας να τους επανασυνδέσει, έχοντας ως απώτερο στόχο αυτήν ακριβώς την πρόσκληση. Είχε στείλει έξι γράμματα, υπογράφοντας κάθε φορά με το όνομα της Τέσι Γκριμ. Αλλά, μέχρι τελικά να λάβει μια απάντηση, η μητέρα της είχε πεθάνει...

Ένα απότομο χτύπημα στην πόρτα του κουπέ της την έβγαλε από τις σκέψεις της.

«Δεσποινίς Γκριμ» τη χαιρέτησε ευγενικά ο γνώριμος καμαρότος, με τη χαρακτηριστική ιταλική, γεμάτη ζεστασιά προφορά του. Είχε πυκνά σκούρα μαλλιά και νεανικό πρόσωπο. Είχαν ανταλλάξει μερικές σύντομες κουβέντες κατά τη διάρκεια του ταξιδιού, μια ευχάριστη διακοπή μέσα στη βασανιστική απομόνωσή της. «Θα επιθυμούσατε να σας ετοιμάσω ένα γεύμα για το δρόμο;»

Η Ζενεβιέβ έγνεψε αρνητικά. Ήταν υπερβολικά ενθουσιασμένη για να σκεφτεί το φαγητό. «Όχι, ευχαριστώ, Λούκα. Αλλά, αν μπορούσες να με βοηθήσεις με ένα απ' αυτά τα μπαούλα, θα σου ήμουν εξαιρετικά ευγνώμων.»

Ο Λούκα χαμήλωσε το κεφάλι του. «Φυσικά, δεσποινίς Γκριμ.»

Προχώρησε μπροστά για να σηκώσει το μεγαλύτερο από τα μπαούλα, προτού βγει στο διάδρομο και σταματήσει για να την περιμένει να τον ακολουθήσει.

Δεν μπήκε καν στον κόπο να χρονοτριβήσει ή να ρίξει μια τελευταία ματιά στο αποπνικτικό δωματάκι, παρά ακολούθησε τον Λούκα στο στενό διάδρομο, ανακουφισμένη που επιτέλους προχωρούσε. Καθώς περπατούσε, το ισχίο της έσπρωχνε κάπως άβολα το μπαούλο πάνω στον τοίχο, ενώ οι αρθρώσεις των δα-

χτύλων της πονούσαν, γιατί κάθε φορά που προσάρμοζε το κράτημά της, χτυπούσαν πάνω στην ξύλινη επένδυση. Αν υπήρχε κάτι που την ενοχλούσε σ' αυτή την ήπειρο μέχρι τώρα ήταν πως τα πάντα ήταν υπερβολικά μικρά για τις γενναιόδωρες καμπύλες της και το χώρο που καταλάμβανε.

Αφού έριξε μια ματιά πίσω της για να βεβαιωθεί ότι δεν την παρακολουθούσε κανείς, ξετύλιξε μια μικρή δόση μαγείας και τη διοχέτευσε κατά μήκος του αριστερού χεριού της, φτάνοντας ως το σημείο που κρατούσε το μπουύλο, κάνοντάς το -μαζί και με τη γροθιά της- να εξαφανιστούν εντελώς.

Όταν εκείνη κι ο Λούκα έφτασαν επιτέλους στην μπροστινή πλευρά του τρένου, επανάφερε το χέρι και τις αποσκευές της σε συμπαγή μορφή, προτού το μικρό πλήθος επιβατών κι εργαζομένων παρατηρήσει κάτι περίεργο. Με ένα απαλό σφύριγμα, οι πόρτες του τρένου άνοιξαν γλιστρώντας στα πλάγια, αποκαλύπτοντας έναν πολυσύχναστο σταθμό. Κουρνιασμένο στο κέντρο μιας γοητευτικής πόλης, με τα πολύχρωμα μοδάτα ρούχα του πλήθους, την ευωδιά των λουλουδιών στην ατμόσφαιρα και τα ολοφάνερα σημάδια της άνοιξης, παρά τον ξαφνικά συννεφιασμένο ουρανό από πάνω τους. Ένωθε στο δέρμα της το δροσερό αεράκι, με την ατμόσφαιρα εδώ να είναι πολύ πιο διαφορετική απ' ό,τι στην πατρίδα της. Πιο ζωντανή.

Άφησε τον Λούκα να κατέβει πρώτος στην πολυκαιρισμένη αποβάθρα και τον περίμενε μέχρι να ακουμπήσει το δεύτερο μπουύλο στο έδαφος, πριν αποφασίσει να βοηθήσει κι εκείνη. Έκανε μια μικρή υπόκλιση προς το μέρος της, καθώς εκείνη έβγαζε ένα διπλωμένο πακέτο κολλαριστά χαρτονομίσματα από την επιχρυσωμένη θήκη που κρεμόταν από την καδένα γύρω από τη μέση της και κάτω από την κάπα της.

Ένα ζεστό χαμόγελο απλώθηκε στο πρόσωπό του καθώς εκείνη έσπρωχνε το φιλοδώρημα στην παλάμη του. «Ήταν χαρά μου που σας γνώρισα, δεσποινίς Γκριμ. Θα μου λείψει η πληθωρική συντροφιά σας.»

«Είμαι συντετριμμένη για σένα» του είπε αστειευόμενη, σκύβοντας για να σηκώσει και τα δυο μπαούλα της, έτοιμη να αφήσει το τρένο πίσω της μια για πάντα. «Προσπάθησε να μην πέσεις σε βαθιά κατάθλιψη από την αισθητή απουσία μου στη ζωή σου.»

Εκείνος άφησε ένα πνιχτό γελάκι όταν η Ζενεβιέβ έκανε μεταβολή και χώθηκε μέσα στο διάσπαρτο πλήθος των ταξιδιωτών, κατευθυνόμενη προς μια σειρά από άντρες με απεγάδιαστες στολές, κοντά στην είσοδο του σταθμού. Έριξε ένα βλέμμα στον καθένα τους, με προσποιητό θαυμασμό, και περίμενε να δει ποιος θα τιμπήσει πρώτος το δόλωμα.

Ο πρώτος που λύγισε ήταν ένας μεσήλικας με πυκνή γενειάδα και ροζιασμένο μπαστούνι.

«Hai bisogno di un passaggio, bella ragazza?» τη ρώτησε.

«Συγγνώμη» είπε η Ζενεβιέβ. «Δεν ξέρω πολλά ιταλικά. Μήπως μιλάτε αγγλικά;»

«Αγγλικά, όχι» της είπε κουνώντας το κεφάλι του. Σήκωσε το μπαστούνι του κι έδειξε έναν άλλο οδηγό, μερικά βαγόνια πιο πέρα. «Μορέλο.»

«Grazie» είπε, προτού σπεύσει προς τον άλλο άντρα.

Ο άντρας αυτός ήταν όμορφος, κάνα δυο χρόνια μεγαλύτερός της, με μαύρα μαλλιά, χτενισμένα προς τα πίσω και καστανοπράσινα μάτια, που ρυτίδιαζαν στις άκρες όταν χαμογελούσε. Κάτι το οποίο έκανε, καθώς την πλησίαζε.

«Είσαι ο Μορέλο;» τον ρώτησε χαρίζοντάς του ένα γοητευτικό χαμόγελο.

«Είμαι» της είπε. «Πώς μπορώ να σας βοηθήσω;»

Άφησε τις αποσκευές της στα πόδια του. «Πηγαίνω σε μια διεύθυνση λίγα χιλιόμετρα έξω από την πόλη. Έχω ένα χάρτη με όλες τις λεπτομέρειες.»

Έβγαλε έξω έναν χειροποίητο χάρτη που είχε επίσης κλέψει από τα ενθύμια της μητέρας της και του τον έδειξε. Εκείνος δάγκωσε το χείλος του και, για μια στιγμή, η Ζενεβιέβ αναρωτήθηκε μήπως δεν καταλάβαινε την ελαφριά προφορά της, αλλά όταν τα

μάτια του μετακινήθηκαν προς τα δεξιά, εκεί που ένας πατέρας αγκάλιαζε το γιο του για να τον αποχαιρετήσει, συνειδητοποίησε ότι έπαιρνε το χρόνο του για να σκεφτεί την ερώτησή της.

Ένα κρόξιμο αντήχησε από ψηλά.

Η Ζενεβιέβ σήκωσε το βλέμμα της στον ουρανό, αγριοκοιτάζοντας μια τριάδα κορακιών που έκαναν κύκλους πάνω από τα κεφάλια τους.

«*Προσπαθώ!*» ήθελε να ουρλιάξει προς το μέρος τους.

Έστρεψε το βλέμμα της μακριά από τα πλάσματα και ξερόβηξε, για να τραβήξει και πάλι την προσοχή του Μορέλο, φροντίζοντας ώστε οι επόμενες λέξεις να ειπωθούν με εκείνον το γλυκανάλατο, αργό τρόπο ομιλίας του Νότου, που σχεδόν πάντα φαινόταν να υπνωτίζει τους στόχους της.

«Υπόσχομαι ότι το φιλοδώρημα θα είναι γενναίο» του είπε. «Ίσως είναι λίγο πιο μακριά απ' ό,τι έχεις συνηθίσει να οδηγείς, αλλά θα σήμαινε πολλά για μένα αν μπορούσες να με εξυπηρετήσεις.»

Τα καστανοπράσινα μάτια του άνοιξαν διάπλατα στην ικετευτική έκφραση του προσώπου της, χάνοντας ελαφρώς την εστίασή τους, και ήξερε ότι είχε πετύχει το στόχο της.

Με ένα έντονο νεύμα, γονάτισε για να σηκώσει τις αποσκευές της. Κοίταξε το χέρι της, προφανώς για να δει αν φορούσε δαχτυλίδι, και είπε: «Κανένα πρόβλημα, δεσποινίς...»

«Γκριμ» του απάντησε.

«Δεσποινίς Γκριμ» επανέλαβε. «Αποδώ, παρακαλώ.»

* * *

Είχαν περάσει σχεδόν τρεις ώρες, όταν η άμαξα κύλησε επιτέλους κατά μήκος του μακρόστενου ελικοειδούς ιδιωτικού δρόμου του κτήματος του Μπάρινγκτον Σίλβερ. Η Ζενεβιέβ τράβηξε προς τα πίσω το βελούδινο κουρτινάκι που κάλυπτε το παράθυρο του ταξί και κρυφοκοίταξε έξω για να πάρει μια ιδέα από το ρομαντικό τοπίο που απλωνόταν γύρω της. Τα πουλιά συνέχιζαν

να προπορεύονται ελαφρώς, συνοδεύοντάς τη σε έναν πολύ πιο καθαρό ουρανό απ' αυτόν που υπήρχε πίσω στο σταθμό.

Τουλάχιστον έχουν ηρεμήσει τώρα, σκέφτηκε, με το βλέμμα της να χάνεται στον ορίζοντα.

Χωμένος μέσα στους κυματιστούς λόφους της υπαίθρου, ο αμπελώνας απλωνόταν σαν ένας φυσικός καμβάς εκλεπτυσμένης τέχνης. Ατελείωτες σειρές από κληματοσίδες εκτεινόταν πέρα από τα επιμελώς κλαδεμένα χωράφια, ενώ τα ανθισμένα δέντρα πρόσθεταν χρωματιστές πινελιές προς κάθε κατεύθυνση, καθώς ο χρυσαφένιος ήλιος διαχεόταν μέσα από τα κλαδιά τους. Καθώς η άμαξα συνέχιζε να κατηφορίζει το δρόμο, μια τεράστια πύλη εμφανίστηκε μπροστά τους. Οι φιδογουριστές λεπτομέρειες της ασημένιας κατασκευής ήταν τόσο περίτεχνες, που σχεδόν έκρυβαν το όνομα που σχηματιζόταν μέσα στην πλούσια διακόσμηση.

Μάγισσα.

Η άμαξα σταμάτησε κι άκουσε τον Μορέλο να την καλεί, μπερδεμένος. Όταν η πόρτα του ταξί άνοιξε μια στιγμή αργότερα, το βλέμμα του ήταν γεμάτο ανησυχία.

«Δεσποινίς Γκριμ, φοβάμαι ότι οι οδηγίες σας μπορεί να ήταν λάθος.»

Ύψωσε το ένα φρύδι της. «Και γιατί αυτό;»

Της έγνεψε προσφέροντας το χέρι του για να τη βοηθήσει να κατέβει από την άμαξα, με τις μπότες του να τριζοβολούν πάνω στα χαλίκια.

Ένα λεπτό αργότερα, στέκονταν μπροστά στην ασημένια πύλη. Τα μάτια της ακολούθησαν τις αγκαθωτές κληματοσίδες, που μπλέκονταν ανάμεσα στα μεταλλικά κάγκελα, και σταμάτησαν στα παράξενα μοβ μούρα που κρέμονταν από τα κενά ανάμεσά τους και βρισκόταν διασκορπισμένα στο έδαφος που πατούσαν.

Έβγαλε ακόμα μία φορά την πρόσκληση από την τσέπη της, με τον Μορέλο να την παρακολουθεί καθηλωμένος από περιέργεια και, όπως είχε φανταστεί, οι κληματοσίδες και τα μούρα

ήταν ακριβώς ίδια με αυτά που ήταν χαραγμένα στην κέρινη σφραγίδα.

«Αυτό είναι σίγουρα το σωστό μέρος» επιβεβαίωσε μονολογώντας.

Ο Μορέλο έστρεψε το βλέμμα του από το φάκελο στο κτήμα που απλωνόταν πίσω από τις πύλες. «Αλλά...»

Και είχε δίκιο. Υπήρχε σίγουρα ένα *αλλά*.

Πέρα από τις πύλες, όσο έφτανε το βλέμμα της, υπήρχε μόνο ένα απέραντο, άδειο λιβάδι.

ΜΟΥΡΑ

«Μπορώ να σας πάω πίσω στην πόλη» την καθησύχασε ο Μορέλο. «Χωρίς επιπλέον χρέωση.»

Η Ζενεβιέβ συνέχισε να κοιτάζει μέσα από την πύλη. Κάτι στο σκηνικό μπροστά της τριβέλιζε το μυαλό της.

«Δεσποινίς Γκριμ» επέμεινε ο Μορέλο.

Προς στιγμή αναρωτήθηκε αν έπρεπε να το εκλάβει σαν σημάδι και να δεχτεί την προσφορά του να επιστρέψει στο σταθμό. Τότε ήταν που κάτι πέρα από την πύλη *στραφτάλισε*. Σαν αντικατοπτρισμός.

Ανοιγόκλεισε τα μάτια της και η λάμψη χάθηκε.

Μια σειρά από οργισμένα κρωξίματα ακούστηκαν από ψηλά. Η Ζενεβιέβ κοίταξε τον ουρανό, που τώρα είχε σκοτεινιάσει προμηνύοντας βροχή. Τα τρία κοράκια έκαναν κύκλους σε μια αέναη επανάληψη μιας επικείμενης προσμονής.

Είχε έρθει μέχρι εδώ, είχε ρισκάρει τόσο πολλά, είχε ονειρευτεί αυτή τη στιγμή για τόσο πολύ, μόνο και μόνο για να γυρίσει πίσω.

Κάτι υπάρχει εδώ για μένα σκέφτηκε. Κάτι πρέπει να υπάρχει.

Τεντώνοντας τους ώμους της, η Ζενεβιέβ στράφηκε προς τον Μορέλο και είπε: «Εγώ δεν πρόκειται να φύγω. Ευχαριστώ για τη μεταφορά και σου εύχομαι να επιστρέψεις σώος, προτού χαλάσει ο καιρός.»

«Μα δεν μπορώ να σας αφήσω εδώ» επέμεινε ο Μορέλο. «Αν χρειάζεστε κάπου να μείνετε, εγώ—»

«Μπορείς και θα μ' αφήσεις.» Έκανε μια κοφτή κίνηση με το χέρι της. «Θα είμαι μια χαρά.»

«Δεν υπάρχει τίποτα εδώ γύρω για χιλιόμετρα» διαμαρτυρήθηκε. «Δεν είναι δυνατόν να περιμένετε ότι θα παρατήσω μια κυρία στη μέση του πουθενά.»

Αναστέναξε. Είχε ξεχάσει πόσο εύκολα μαγεύονταν κάποιοι άντρες από την ψευδαίσθηση της γλυκιάς αθωότητας που τόσο επιδέξια έχτιζε – αλλά δεν είχε χρόνο να απογοητεύσει τον συγκεκριμένο με ευγενικό τρόπο. Έπρεπε να τον κάνει να φύγει.

Αντλώντας έμπνευση από εκείνα τα στοιχειωμένα βλέμματα που η μητέρα και η αδελφή της ήταν ικανές να παίρνουν, συγκεκριτώθηκε, παίρνοντας την πιο ανατριχιαστική έκφραση που μπορούσε να καταφέρει. Φυσικά, η Ζενεβιέβ δεν είχε όλα τα απόκοσμα χαρακτηριστικά μιας Νεκρομάντισσας που θα λειτουργούσαν υπέρ της -τα παγωμένα μάτια, τις πελιδνές επιδερμίδες-, αλλά θα προσπαθούσε να αρκεστεί σε ό,τι είχε.

Αναζητώντας βαθιά μέσα της μια σπίθα μαγείας, άρχισε να κάνει τη μορφή της να τρεμοπαίζει, να χάνεται και να επανεμφανίζεται από την αόρατη, άυλη υπόστασή της, καθώς τραγουδούσε με χαμηλή, μπάσα φωνή: «Ποιος είπε ότι είμαι *κυρία*;.»

Ο Μορέλο δείλιασε μπροστά στο θέαμα, σκόνηταψε οπισθοχωρώντας, όσο εκείνη συνέχιζε να εξασκεί τη μαγεία της, με το σοκ και τη φρίκη να εναλλάσσονται στα καστανοπράσινα μάτια του, καθώς οποιοδήποτε ίχνος γοητείας, που εξέπεμπε μέχρι πριν από λίγη ώρα, τώρα είχε εξαφανιστεί.

Έκανε ένα βήμα μπροστά. «Εκτός αν θέλεις να καταλήξεις

σαν έναν από εκείνους τους θρύλους που ψιθυρίζονται από στόμα σε στόμα... για έναν άντρα που περιπλανιόταν με μια όμορφη ξένη στη μέση του πουθενά, μέχρι που εξαφανίστηκε, χωρίς να ξανακούσει ποτέ κανείς γι' αυτόν. Σου προτείνω να φύγεις. *Τώρα.*»

Ο Μορέλο ξεροκατάπιε κι οπισθοχώρησε προς την άμαξα, αν και, προς τιμή του, δεν το έβαλε στα πόδια.

«Υποθέτω ότι κανείς δεν μπορεί να είναι τόσο τρομακτικός, όταν είναι προικισμένος με μια τόσο γλυκιά εμφάνιση» μονολόγησε η Ζενεβιέβ χαμηλόφωνα.

Ενώ το παγωμένο βλέμμα της Οφηλίας χαρακτηριζόταν συχνά ως ανησυχητικό, το βλέμμα της Ζενεβιέβ ήταν ζεστό, δελεαστικό βαθυγάλανο, πλαισιωμένο από πυκνές βλεφαρίδες, σε ένα πρόσωπο με σχήμα καρδιάς, χαριτωμένες φακίδες στη ράχη της μύτης και ροδαλά μάγουλα. Χώρια η χυμώδης φιγούρα της, που έκανε τις απαλές γραμμές από τις καμπύλες της να φαίνονται θελκτικές ακόμα και μέσα από τον κορσέ. Λεπτομέρειες που οι επίδοξοι εραστές της αποθέωναν ξανά και ξανά.

Οι φακίδες σου είναι αξιολάτρευτες.

Έχεις τα πιο όμορφα μάτια.

Είσαι τόσο αθώα, που δεν μπορείς να πειράξεις ούτε μάγα.

Θα στοιχημάτιζε ένα σεβαστό ποσό ότι ο Φάροου Χένρι είχε μετανιώσει που ξεστόμισε αυτό το τελευταίο. Μετά βίας θα αναγνώριζε το άτομο που είχε τρομοκρατήσει τον Μορέλο.

Και τον είχε τρομοκρατήσει στ' αλήθεια, επειδή τώρα ο Μορέλο σκαρφάλωνε πανικόβλητος στη θέση του οδηγού, χωρίς καν το φιλοδώρημα που του είχε υποσχεθεί, χτυπώντας το άλογο με τα γκέμια για να απομακρυνθεί όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Ο ήχος της άμαξας, που απομακρυνόταν στο βάθος, αντικαταστάθηκε από το ξαφνικό μουγκρητό του ουρανού. Σηκώνοντας το βλέμμα της, είδε αρκετά σκοτεινά σύννεφα να συγκεντρώνονται κι αναστέναξε. Το ένδυμά της πιθανότατα θα καταστρεφόταν.

Στράφηκε ξανά προς την πύλη, μισοκλείνοντας τα μάτια της για να διακρίνει καλύτερα το τοπίο πέρα αποκεί, γραπώνοντας τα ασημένια κάγκελα κι αγνοώντας τα αδέσποτα αγκάθια που χώνονταν στις παλάμες της καθώς συγκεντρωνόταν.

Μια στιγμή. Και... αχά.

Η λάμψη της μαγείας.

«Ξέρω ότι είσαι εκεί» ψιθύρισε.

Λες και τα λόγια της είχαν ξυπνήσει κάτι, η ξαφνική αίσθηση πως κάποιος την παρακολουθούσε προκάλεσε ρίγος στη ραχοκοκαλιά της. Κοίταξε πίσω της, αλλά δεν υπήρχε τίποτα εκεί, παρά μόνο ο ελικοειδής ιδιωτικός δρόμος και οι ατελείωτες σειρές από κληματοσίδες φορτωμένες με μούρα.

Κρααα.

Η Ζενεβιέβ αναπήδησε σηκώνοντας το πρόσωπό της ψηλά, για να δει ένα από τα μεγάλα κοράκια να προσγειώνεται στην αφίδα της πύλης. Το παρακολουθούσε προσεκτικά, όταν εκείνο άρχισε να τοιμπολογάει τα μούρα που έσταζαν από το σμιλεμένο ατσάλι.

Επιπλέον, τα μούρα του Δαίμονα θα έχουν ωριμάσει εντελώς.

Η Ζενεβιέβ άπλωσε το χέρι της για να τραβήξει από τις κληματοσίδες ένα από τα πορφυρά γυαλιστερά μούρα και το κράτησε μπροστά στο πρόσωπό της για να το επιθεωρήσει. Δεν ήταν ακριβώς σταφύλι, ούτε μύρτιλο, αλλά παρά την αλλόκοτη όψη του, της έτρεχαν τα σάλια.

Φυσικά και ναι, μπορούσε να φανταστεί τη φωνή του Φάρουου να λέει. Εξάλλου, κι εσύ η ίδια Δαίμονας είσαι.

Η Ζενεβιέβ έσφιξε τα δόντια της.

Είχε λάβει μέρος στο *Φάντασμα* εν μέρει για να ξεφύγει από αυτόν, αλλά είχε βρει τις αίθουσες της Έπαυλης γεμάτες από τις αχνές ψευδαισθήσεις του Φάρουου, να παραμονεύουν σε κάθε αραχνιασμένη γωνία. Το πρόσωπό του είχε εμφανιστεί μπροστά της μέσα στη νύχτα, όταν δεν μπορούσε να κοιμηθεί -και στους επιφύλιους της όταν μπορούσε-, κι εκείνος είχε καταφέρει με κά-

ποιο τρόπο να βρίσκεται ένα βήμα πίσω της, όπου κι αν πήγαινε, ακόμα κι όταν είχε δραπετεύσει από το στοιχειωμένο σπίτι με τους τοίχους που έσταζαν αίμα.

Ήταν η αντανάκλαση στη ζεστή σοκολάτα της, στον καφέ της. Στην καρδιά κάθε φωτιάς. Στα πρόσωπα των λίγων ερασιτών που είχε από τότε που της κομμάτιασε την καρδιά. Κάποιες μέρες, ο πόνος απ' αυτό που συνέβη μεταξύ τους μετεωριζόταν με έναν τρόπο που θόλωνε όσα νόμιζε ότι γνώριζε για τον εαυτό της. Όπως όλο αυτόν τον καιρό που πίστευε ότι ανέπνεε καθαρό αέρα, αλλά τώρα συνειδητοποιούσε ότι ο καπνός απλώς άργησε να την πνίξει.

Ήλπιζε πως οι ανεπιθύμητες αναμνήσεις θα σταματούσαν όταν επιτέλους έφευγε από τη Νέα Ορλεάνη, αλλά καθώς η θαμπή ανάμνηση των γαλάζιων ματιών του που την παρακολουθούσαν μέσα από έναν τοίχο πορτοκαλί φλόγας ξεπρόβαλε ξανά στο μυαλό της, ήξερε ότι καμία απόσταση δε θα έσβηνε την ανάμνησή του.

Η Οφηλία μπορεί να ήταν η Νεκρομάντισσα, αλλά και η Ζενεβιέβ είχε να κάνει με Πνεύματα. Μόνο που τα δικά της ήταν ζωντανά.

Ξέχνα τον, διέταξε τον εαυτό της, καθώς πίεζε το φρούτο στη γλώσσα της, απολαμβάνοντας τη γλυκιά γεύση του χυμού που πλημμύρισε το στόμα της μόλις έσπασε την παγωμένη φλούδα με τα δόντια της.

«Μμμ» μουρμούρισε ικανοποιημένη.

Πήρε ακόμα ένα. Κι ακόμα ένα.

Τα μούρα ήταν τόσο νόστιμα, που αρχικά δεν παρατήρησε την αλλαγή που συνέβαινε γύρω της. Όταν τα μάτια της εστίασαν εκ νέου, το τελευταίο μούρο που είχε κόψει έπεσε στο έδαφος από το χαλαρό χέρι της, τη στιγμή που το μαγικό πέπλο που είχε δει να τρεμίζει στον αέρα σηκώθηκε επιτέλους πίσω από την πύλη.

Μπροστά της εκτεινόταν ένας περίπλοκος λαβύρινθος από

φράχτες, με τους καταπράσινους τοίχους του τόσο ψηλούς, που αδυνατούσε να δει τι μπορεί να κρυβόταν στο κέντρο του. Αλλά ούτε κι ο επιβλητικός αυτός λαβύρινθος μπορούσε να κρύψει τη λαμπερή ασημένια έπαυλη που έστεκε μπροστά της. Δύο τετράγωνα κατασκευές που έμοιαζαν με πύργους πλαισιώναν την πρόσοψη και υψώνονταν τόσο ψηλά στον σκοτεινό ουρανό, που σχεδόν άγγιζαν τα σύννεφα. Ολόκληρη η πέτρινη εξωτερική επιφάνεια ήταν διακοσμημένη με ασημένια μαργαριτάρια και καλυμμένη από τις ίδιες αναρριχώμενες αγκαθωτές κληματσίδες, όπως στην πύλη. Μπορούσε να δει ότι ο ιδιωτικός δρόμος συνεχιζόταν λίγο πιο πέρα από την κλειδωμένη είσοδο, διακλαδιζόταν, προτού φτάσει στο λαβύρινθο, κυκλώνοντας μ' αυτόν τον τρόπο τις δύο πλευρές του κτήματος. Κι όλα αυτά ήταν σκεπασμένα μ' ένα άθικτο στρώμα λευκής πούδρας.

Χιόνι; Πόσο παράξενο...

Πίεσε το σώμα της πάνω στα κάγκελα, λες κι αυτό θα μπορούσε να τη βοηθήσει να δει πιο καθαρά, για να βεβαιωθεί ότι οι νιφάδες πάγου που κάλυπταν τα πάντα πίσω από την πύλη δεν ήταν ψευδαίσθηση. Ο ασημένιος φράχτης κύκλωνε ολόκληρη την περίμετρο, μέχρι εκεί που έφτανε το βλέμμα της, αλλά με το τεράστιο μέγεθος της έκτασης και την όραση ενός κοινού θνητού δεν μπορούσε να ξεχωρίσει πού ακριβώς τελείωνε η ιδιοκτησία.

«Υποθέτω ότι θα πρέπει να το ανακαλύψω μόνη μου» είπε, αλλά δίστασε πριν επικαλεστεί τη μαγεία της.

Αναρωτήθηκε αν αυτή η απόφαση επρόκειτο να είναι το ίδιο αμετάκλητη με μερικές από αυτές που είχε πάρει στο παρελθόν. Μόλις θα περνούσε την πύλη, ήξερε πως ό,τι κι αν ήταν αυτό που θα έβρισκε εκεί, ενδεχομένως να την άλλαζε, και είχε ήδη αλλάξει αρκετά τον τελευταίο χρόνο. Η αντανάκλασή της στον καθρέφτη δεν έμοιαζε με το αφελές κορίτσι που ήταν κάποτε.

Ωστόσο, όλες αυτές οι αλλαγές ήταν που την είχαν οδηγήσει στην Έπαυλη της Μάγισσας τώρα. Υπήρχε κάτι ακόμα που την περίμενε πίσω από τα κάγκελα, η απάντηση σε μια ανάγκη που

την ένιωθε εδώ και πολύ καιρό. Ένα παρελθόν που ήλπιζε ότι θα τη βοηθούσε να καταλάβει γιατί η μητέρα της δεν είχε μπορέσει ποτέ να της δώσει αυτό που χρειαζόταν. Μια αίσθηση συντροφικότητας, που ίσως θα την έκανε να νιώσει ότι ανήκει και κάπου αλλού, εκτός από την Έπαυλη Γκριμ.

Κρααα.

Η Ζενεβιέβ τεντώθηκε, αγριοκοίταξε το κοράκι κι έπειτα άφησε τη μαγεία να ζεστάνει τις φλέβες της, καθώς έπαιρνε την άυλη μορφή της για να μπορέσει να ξεγλιστρήσει μέσα από τα κάγκελα. Μόλις πέρασε μέσα από την πύλη κι απέκτησε ξανά την υλική υπόστασή της, περπάτησε αθόρυβα στο υπόλοιπο του ιδιωτικού δρόμου, ακολουθώντας τη διακλάδωση προς τα δεξιά, ώστε να αποφύγει το διαμορφωμένο λαβύρινθο που ανοιγόταν μπροστά της.

Μια στιγμή αργότερα, την πλημμύρισε ξανά η παράξενη αίσθηση ότι την παρακολουθούσαν. Σταμάτησε.

«Παρακαλώ;» φώναξε κοιτάζοντας στους πυκνούς θάμνους.

Ακούγοντας ένα σύντομο θρόισμα μέσα από τους φράχτες, πήρε μια κοφτή ανάσα. Μια σκοτεινή φιγούρα πετάχτηκε ξαφνικά από έναν τοίχο με πυκνή βλάστηση, και η Ζενεβιέβ έβγαλε μια κραυγή έκπληξης, παραπάτησε προς τα πίσω, σκοντάφτοντας στις φούστες της και γλιτώνοντας τελευταία στιγμή την πτώση στο έδαφος.

Μόλις ξαναβρήκε την ισορροπία της, το βλέμμα της διασταυρώθηκε με ένα ζευγάρι λαμπερά κεχριμπαρένια μάτια. Μια μαύρη αλεπού.

Το πλάσμα έγειρε το κεφάλι του προς το μέρος της, παίρνοντας μια στάση υπερβολικά ανθρώπινη, έτσι όπως καθόταν με τα μπροστινά πόδια του σταυρωμένα προσεκτικά στο έδαφος. Σαν να περίμενε μια εξήγηση, για ποιο λόγο παραβίαζε το χώρο.

«Με προσκάλεσαν» επέμεινε η Ζενεβιέβ προς την αλεπού, παρ'ότι το πόσο γελοία ένιωθε. «Δες, έχω και την πρόσκληση—»

Το σκουρόχρωμο πλάσμα όρμησε μπροστά κι άρπαξε το

χαρτί από τα χέρια της, προτού βουτήξει ξανά μέσα στο λαβύρινθο.

«Ει! Φώναξε, προσπαθώντας να αρπάξει τη φουντωτή άκρη της ουράς του, αλλά το πλάσμα ξέφυγε από το κράτημά της κι εξαφανίστηκε. «Μου κάνεις πλάκα τώρα;»

Ενστικτωδώς μεταμορφώθηκε στην αόρατη μορφή της και χώθηκε μέσα στη βλάστηση κυνηγώντας το. Στην άλλη πλευρά του φράχτη, βρέθηκε σ' έναν από τους πολλούς δαιδαλώδεις διαδρόμους του λαβυρίνθου, καθώς η αλεπού απομακρυνόταν τρέχοντας προς τα δεξιά της. Σήκωσε τις φούστες κι έτρεξε ξοπίσω της.

Ευτυχώς για εκείνη, όσο το πλάσμα την οδηγούσε βαθύτερα μέσα στο λαβύρινθο, άρχισε να επιβραδύνει νομίζοντας πως ήταν ασφαλές. Δυστυχώς για εκείνο, το γεγονός ότι ήταν αόρατη τη διευκόλυε να το πλησιάσει από πίσω.

Ξαναπαίρνοντας την ανθρώπινη μορφή της, άρπαξε την αλεπού από το σβέρκο και τη σήκωσε στον αέρα, αφήνοντάς τη να στριφογυρίζει μανιασμένα όσο την κρατούσε, καθώς προσπαθούσε να τραβήξει με το ελεύθερο χέρι της τον μαύρο φάκελο από το στόμα του ζώου. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα να δαγκώσει το φάκελο ακόμα πιο σφιχτά.

Έκανε έναν ήχο αποδοκιμασίας με τη γλώσσα της προς το πλάσμα. «*Αφησέ το!*»

Ένας χαμηλόφωνος παραπονιάρικος ήχος βγήκε από το λαιμό της αλεπούς, ενώ τα πονηρά χρυσαφένια μάτια της την αγριοκοίταζαν μ' έναν τρόπο υπερβολικά ανθρώπινο.

«Μη μου γρυλίζεις εμένα! Εσύ είσαι η μοχθηρή εδώ» την επίπληξε, ενώ συνέχισε να τραβάει την πρόσκληση. «Αν δεν την αφήσεις, θα αναγκαστώ να—»

Πριν προλάβει να ολοκληρώσει την απειλή της, η αλεπού, μαζί με το φάκελο, εξαερώθηκε σ' ένα πυκνό μαύρο σύννεφο καπνού. Η Ζενεβιέβ ανοιγόκλεισε τα μάτια της απορημένη.

Τι στο διάολο συνέβη μόλις; αναρωτήθηκε, με την καρδιά της

να βροντοχτυπάει, καθώς γυρνούσε αργά, ψάχνοντας κάποια εξήγηση.

Κρααα.

Το βλέμμα της πετάχτηκε στον ουρανό.

«Ξουτ αποδώ!» φώναξε στο κοράκι, που έκανε μια υπερβολικά χαμηλή βουτιά. Αρκετά είχε ανεχτεί. «Έφτασα! Το έκανες το καθήκον σου! Ώρα να πας στα *τσακίδια* και—»

Πριν προλάβει να ολοκληρώσει τη φράση της, το πουλί έπεσε στο έδαφος με έναν άψυχο γδούπο. Το κοίταξε για μια έντονη στιγμή, παρατηρώντας την πρησμένη κοιλιά του.

Τα μούρα;

«Αυτό δε φαίνεται και πολύ καλό» μουρμούρισε, καθώς η όρασή της θόλωνε. Προσπάθησε να κάνει ένα βήμα πίσω, να βγει από το λαβύρινθο, αλλά τα πάντα γύρω της άρχισαν να γυρίζουν και τα πόδια της αρνήθηκαν να συνεργαστούν.

Ένα λεπτό αργότερα, ο κόσμος γύρω της έσβησε.

* * *

Κάτι κρύο και υγρό σκουτούσε απαλά το πρόσωπο της Ζενεβιέβ, καθώς οι σκιές αποτραβιούνταν ελαφρώς από τις άκρες του νου της. Γρήγορες, λαχανιασμένες ανάσες χάιδευαν το μάγουλό της, λίγο πριν την ανασηκώσουν και βρεθεί να λικνίζεται ακουμπώντας πάνω σε κάτι σκληρό και ζεστό.

«Φάροου;» ψέλλισε προσπαθώντας να ανοίξει τα μάτια της, να ξεφύγει από τη λαβή που την κρατούσε. Αλλά ήταν πολύ αδύναμη για να παλέψει, κι όποιος κι αν ήταν, έμοιαζε πιο στιβαρός από τον Φάροου. Η μυρωδιά του... έντονη μέντα με υποψία από κάτι γλυκό... δεν είχε καμία σχέση με τη γλυκερή κολόνια με την οποία συνήθιζε να λούζεται εκείνος.

«*Aruell abon, Umbra*» μουρμούρισε, μια βαθιά άγνωστη φωνή.

Και, με κάποιο τρόπο, ήξερε ακριβώς τι της έλεγε. *Καλό κορίτσι, Ούμπρα.*